

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. Z. H.**, zastoupen JUDr. Martinou Mervartovou, advokátkou v Praze 6, Na Ořechovce 580/4, **za účasti:** Úřad práce České republiky, se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 1359/1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 11. 2013, č. j. O-356044/D46956/2013/ÚPV,

T a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 14. 1. 2014 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 11. 2013, č. j. O-356044/D46956/2013/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 26. 6. 2013 o prohlášení kombinované ochranné známky č. 270998 ve znění „consulting“, za neplatnou ex tunc, na základě návrhu Úřadu práce České republiky.

Napadená kombinovaná ochranná známka č. 270998 ve znění „consulting“ byla pro majitele Ing. Z. H. zapsána do rejstříku ochranných známek dne 29. 3. 2005 s právem přednosti ode dne 9. 7. 2004 pro služby zařazené do třídy 35: propagační a reklamní služby - tvorba firemního image, firemního stylu, výstavnictví, návrhy a realizace výstav ke komerčním a reklamním účelům, zprostředkovatelská činnost v oblasti obchodu, poradenství v obchodní činnosti a v oblasti reklamy, marketing, informační servis, inzerce, propagace,

výběr pracovníků, poradenství pro pracovníky, veškeré služby spojené s oblastí personalistiky, zprostředkování zaměstnání; do třídy 41: přednášková, školicí a vzdělávací činnost, vzdělávání pracovníků výchovné služby, vzdělávací informace, organizace a pořádání odborných kurzů, přednášek, seminářů, školení; do třídy 42: designérské práce, grafické práce - návrhy, řešení interiérů a interiérová tvorba - návrhy interiérů, design interiérových doplňků podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

CONSULTING

Dne 2. 7. 2010 podal navrhovatel - Úřad práce České republiky, se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 1359/1, návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 7 odst. 1 písm. g), d), i) a k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů. Tvrdil, že napadená ochranná známka je shodná s nezapsaným označením užívaným úřady práce od roku 1992 a jím jako jeho emblém (znak, logo). Tento emblém byl vytvořen M. S., L., který dne 3. 12. 1991 uzavřel s Ministerstvem práce a sociálních věcí smlouvu o užití výtvarného díla, jíž převedl na toto ministerstvo výhradní právo užívat vytvořený emblém jako znak úřadu práce. Emblém byl úřady práce široce užíván a je všeobecně známým mezi širokou veřejností a celou společností pro zprostředkování zaměstnání, výběr pracovníků, poradenství pro pracovníky, veškeré služby spojené se s oblastí personalistiky, přednáškovou, školicí a vzdělávací činnost, vzdělávání pracovníků, výchovné služby, vzdělávací informace, organizace a pořádání odborných kurzů, přednášek, seminářů, školení, resp. činnosti obdobného charakteru.

Rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 26. 6. 2013 byla napadená kombinovaná ochranná známka č. 270998 ve znění „consulting“ prohlášena za neplatnou ex tunc podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. d) zákona o ochranných známkách.

Žalobce napadnul prvostupňové rozhodnutí dne 22. 7. 2013 rozkladem, který byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 11. 2013, č. j. O-356044/D46956/2013/ÚPV.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na dopis majitele napadené ochranné známky ze dne 5. 6. 2007 a odpověď náměstka ministra práce a sociálních věcí JUDr. P. Š. ze září 2007 adresovaného majiteli napadené ochranné známky, v němž vyjadřuje nesouhlas s návrhem na mimosoudní vyrovnání a upozorňuje na smlouvu o užití autorského díla. Uvedl, že Ministerstvo práce a sociálních věcí o existenci napadené ochranné známky,

jako nadřízený orgán úřadů práce, dozvěděl mezi daty 9. 3. 2007 (zmocnění zástupce majitele napadené ochranné známky) a 5. 6. 2007 (datum jeho dopisu pro MPSV odkazujícího na proběhnuvší jednání), kdy proběhlo jednání mezi zástupci majitele napadené ochranné známky s náměstkem ministra práce a sociálních věcí JUDr. P. Š. o užívání loga, které je totožné s obrazovým prvkem napadené ochranné známky. Přičtením lhůt pět let k uvedenému časovému období žalovaný dospěl k datům 9. 3. 2012 a 5. 6. 2012. předmětný návrh byl doručen žalovanému dne 2. 7. 2012. nicméně k úspěšnému uplatnění § 12 odst. 1 zákona o ochranných známkách, resp. určení počátku běhu pětileté lhůty, v níž měl navrhovatel údajně strpět užívání napadené ochranné známky majitelem, je nezbytné, aby bylo prokázáno její užívání a současně aby měl navrhovatel vědomost o tomto užívání. Žádný z předložených dokladů nevypovídá o tom, že by majitel informoval právní předchůdce navrhovatele, resp. nadřízený orgán, o užívání napadené ochranné známky.

Žalovaný odkázal v této souvislosti na rozsudek Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“), ve věci C-482/09 Budějovický Budvar, národní podnik v. Anheuser-Busch, Inc., bod 54: *„Lhůta pro zánik práva strpěním tudíž nemůže začít plynout od okamžiku prostého užívání pozdější ochranné známky, a to ani v případě, že si jí její majitel nechá následně zapsat.“*

Žalovaný odmítl tvrzení majitele napadené ochranné známky, že autorské dílo (logo, obrazový prvek napadené ochranné známky) vytvořil o sedm let dříve než M. S., který dne 3. 12. 1991 uzavřel s Ministerstvem práce a sociálních věcí smlouvu o užití autorského díla. Uvedl, že není věcně příslušným orgánem k rozhodování sporů o nárocích pocházejících ze zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů, ani o nárocích z porušení práv podle tohoto zákona. Usoudil však, že navrhovatel byl ohledně autorství M. S. v dobré víře, neboť vyhlásil konkurs na vytvoření výtvarného díla (loga), jehož vítězem se stal M. S., jemuž za převod práva k užívání tohoto autorského díla vyplatil autorskou odměnu.

Žalovaný odmítl rovněž zpochybňování všeobecné známosti namítaného označení s tím, že 7,5% nezaměstnaných představuje početně nezanedbatelný okruh osob. Při vymezení dopadů jejich služeb na spotřebitele nelze odhlédnout od skutečnosti, že tyto služby jsou na celém území České republiky realizovány kontinuálně po dlouhý časový úsek.

Žalovaný konstatoval, že logo je sice součástí napadené ochranné známky, avšak slovní prvek „CONSULTING“ je znatelně menší než vyobrazené logo, proveden nepříliš výraznou grafikou písma, a současně ve vztahu k některým ze zapsaných služeb popisný, a tudíž nedistinktivní.

Žalobce namítal, že nebyla splněna podmínka § 7 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 12 odst. 1 zákona o ochranných známkách, neboť osoba zúčastněná se dozvěděla o používání ochranné známky minimálně z dopisu žalobce ze dne 5. 6. 2007. z tohoto dopisu je zřejmé, Ministerstvo práce a sociálních věcí prostřednictvím JUDr. P. Š. s žalobcem jednalo jako s majitelem napadené ochranné známky ještě před datem 5. 6. 2007 a tedy mu byla existence ochranné známky dobře známa. Návrh na prohlášení neplatnosti je datován až dnem 27. 6. 2012, tedy až po pěti letech.

Žalobce namítal dobrou víru osoby zúčastněné a všeobecnou známost označení užívaného osobou zúčastněnou.

Žalobce tvrdil, že ochrannou známku vytvořil v roce 1984 a toto logo je chráněno autorským právem. Dále namítal, že osoba zúčastněná nedoložila, že proběhl konkurz na vytvoření výtvarného díla, ač to tvrdila. Žalobce zpochybňoval, že autorem namítaného loga je pan M. S., a že není argument podle § 7 odst. 1 písm. d) zákona o ochranných známkách. Žalobce namítal, že citované ustanovení předpokládá, že by užívání napadené ochranné známky ve vztahu k výrobkům a službám ukazovalo na vztah mezi výrobky a službami a majitelem starší ochranné známky, což je zřejmé, že tato podmínka splněna není.

Žalobce namítal, že logo je součástí ochranné známky, nikoliv výlučným prvkem, byť s velkou rozlišovací schopností.

Žalobce tvrdil, že napadená ochranná známka byla zaregistrována dobré víře, neboť toto logo vytvořil již v roce 1984 během svých studií designu na vysoké škole technické v Košicích.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 27. 2. 2014 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 29. 11. 2014.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního žalobce ani žalovaný se nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 písm. d) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší všeobecně známé známky, která je shodná s přihlašovaným označením nebo je mu podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší všeobecně známá známka chráněna, avšak jde o starší všeobecně známou známku, která má v České republice dobré jméno, za předpokladu, že užívání této ochranné známky ve vztahu k těmto výrobkům nebo službám by ukazovalo na vztah mezi těmito výrobky nebo službami a vlastníkem všeobecně známé ochranné známky,

Podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu uživatelem nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby, které je shodné s přihlašovaným označením nebo je mu podobné, pokud označení nemá místní dosah a právo k tomuto označení vzniklo před dnem podání přihlášky,

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. května 2013, č. j. 7 As 140/2012 – 28, oproti právní úpravě v § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, která stanovila dvouletý test pro určení existence nezapsaného označení, současná úprava v § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, tento ani jiný časový test neupravuje, což je vyjádřením vůle zákonodárce poskytnout správním orgánům širší meze správního uvažování při posuzování jednotlivých případů.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. března 2017, č. j. 2 As 265/2016 – 39, rozhoduje-li Úřad průmyslového vlastnictví o nezapsání přihlašovaného označení podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, a posuzuje-li právo namítajícího k nezapsanému označení, musí vzít v úvahu rozsudky civilních soudů, z nichž plyne, že toto užívání bylo od určitého data neoprávněné (nekalosoutěžní).

Podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách Úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. září 2011, č. j. 8 As 25/2011 – 107, otázka, zda osobě, která podala návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, svědčí autorská práva, která dle jejího tvrzení mohou být napadenou ochrannou známkou dotčena, je předmětem zkoumání v rámci věcné, nikoliv procesní legitimace.

Podle § 12 odst. 1 zákona o ochranných známkách vlastník starší ochranné známky nebo uživatel staršího označení uvedeného v § 7 odst. 1 písm. g) není oprávněn požadovat prohlášení pozdější shodné či podobné ochranné známky za neplatnou (§ 32), popřípadě bránit jejímu dalšímu užívání, jestliže strpěl její užívání po dobu 5 let ode dne, kdy se o tomto užívání dozvěděl, ledaže by přihláška pozdější ochranné známky nebyla podána v dobré víře.

Podle ustálené judikatury SDEU vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Toto kritérium bylo ve specifické oblasti ochranných známek potvrzeno rozsudkem SDEU ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH v. Klijsen Handel BV., ohledně otázky, kdy má ochranná známka vysokou rozlišovací způsobilost. Jím se rozumí zejména současní nebo potenciální spotřebitelé daného druhu výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu výrobků nebo služeb, popřípadě obchodní kruhy, zabývající se daným druhem výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá. Základem pro pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide GmbH a Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung, v němž bylo konstatováno, že při posuzování, zda dané označení je schopno klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele.

Při posuzování žalobních námitek v plné jurisdikci vycházel Městský soud v Praze z citované judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i ustálené judikatury SDEU.

Žalobce namítal, že nebyla splněna podmínka § 7 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 12 odst. 1 zákona o ochranných známkách, neboť osoba zúčastněná se dozvěděla o používání ochranné známky minimálně z dopisu žalobce ze dne 5. 6. 2007. z tohoto dopisu je zřejmé, Ministerstvo práce a sociálních věcí prostřednictvím JUDr. P. Š. s žalobcem jednalo jako s majitelem napadené ochranné známky ještě před datem 5. 6. 2007 a tedy mu byla existence ochranné známky dobře známa. Návrh na prohlášení neplatnosti je datován až dnem 27. 6. 2012, tedy až po pěti letech. Podle žalobce tak není splněna podmínka § 12 odst. 1 zákona o ochranných známkách, neboť uživatel staršího označení uvedeného v § 7 odst. 1 písm. g) není oprávněn požadovat prohlášení pozdější shodné či podobné ochranné známky za neplatnou, jestliže strpěl její užívání po dobu 5 let ode dne, kdy se o tomto užívání dozvěděl. Toto pětileté užívání žalobcem, které prokázal, a strpění ze strany osoby zúčastněné nastalo.

Městský soud v Praze však považoval tuto námitku za neodůvodněnou, především totiž žalobce pouze prokázal, že Ministerstvo práce a sociálních věcí o existenci napadené ochranné známky vědělo, nikoliv však již o jejím užívání. Namítaný dopis žalobce ze dne 5. 6. 2007 nemůže svědčit o skutečném užívání napadené ochranné známky, neboť se jím žalobce domáhá na Ministerstvu práce a sociálních věcí mimosoudního vyrovnání z důvodu údajné neoprávněnosti užívání označení navrhovatelem. Na základě dokladů, které byly v průběhu známkoprávního řízení předloženy, správně žalovaný dospěl k závěru, že ke strpění pětiletého užívání napadené ochranné známky žalobcem ze strany osoby zúčastněné nedošlo. Žalobce toto tvrzené strpění neprokázal.

Žalovaný správně v napadeném rozhodnutí aplikovala právní názor vyjádřený v rozsudku SDEU ve věci C-482/09 Budějovický Budvar, že lhůta pro zánik práva strpěním nemůže začít plynout od okamžiku prostého užívání pozdější ochranné známky. V citovaném rozsudku SDEU judikoval:

1. Strpění ve smyslu čl. 9 odst. 1 první směrnice 89/104 o ochranných známkách, je pojmem unijního práva a nelze mít za to, že majitel starší ochranné známky strpěl prokázané a dlouhodobé poctivé užívání pozdější ochranné známky totožné s ochrannou známkou tohoto majitele třetí osobu, pokud majitel starší ochranné známky o tomto užívání dlouhodobě věděl, avšak neměl žádnou možnost podat proti tomuto užívání námitky.

Jedenáctý důvod odůvodnění uvedené směrnice totiž uvádí, že majitel starší ochranné známky musel „vědomě strpět“ dlouhodobé užívání pozdější ochranné známky, tj. „z vlastního rozhodnutí“, „se znalostí věci“. Tentýž bod odůvodnění uvádí, že se nesmí „neoprávněně“ dotýkat zájmů majitele starší ochranné známky. Bylo by přitom nepřiměřené, aby majiteli starší ochranné známky zaniklo právo domáhat se prohlášení neplatnosti nebo podat námitky proti užívání pozdější totožné ochranné známky, ačkoliv k tomu neměl vůbec možnost.

Kromě toho směrnice 89/104 směřuje k vyvážení zájmů majitele ochranné známky na ochranu základní funkce této ochranné známky a zájmů ostatních hospodářských subjektů mít k dispozici označení způsobila označovat jejich výrobky a služby. Tento cíl předpokládá, že majitel starší ochranné známky musí být za účelem zachování této základní funkce schopen v rámci použití čl. 9 odst. 1 této směrnice podat námitky proti užívání pozdější ochranné známky totožné s jeho ochrannou známkou.

Jakýkoliv správní nebo soudní procesní prostředek podaný majitelem starší ochranné známky během doby stanovené v čl. 9 odst. 1 směrnice 89/104 má za následek přerušení běhu lhůty pro zánik práva strpěním. (viz body 47–50, výrok 1)

2. Zápis starší ochranné známky v dotyčném členském státě není podmínkou nezbytnou pro začátek běhu lhůty pro zánik práva strpěním stanovené v čl. 9 odst. 1 první směrnice 89/104 o ochranných známkách. Podmínkami nezbytnými pro začátek běhu této lhůty jsou zaprvé zápis pozdější ochranné známky v dotyčném členském státě, zadruhé skutečnost, že přihláška této ochranné známky byla učiněna v dobré víře, zatřetí užívání pozdější ochranné známky jejím majitelem v členském státě, ve kterém byla zapsána, a začtvrté skutečnost, že majitel starší ochranné známky si byl vědom zápisu pozdější ochranné známky a jejího užívání po provedení zápisu. (viz bod 62, výrok 2)

3. Článek 4 odst. 1 písm. a) první směrnice 89/104 o ochranných známkách musí být vykládán v tom smyslu, že majitel starší ochranné známky nemůže dosáhnout zrušení pozdější totožné ochranné známky, jež označuje totožné výrobky, v případě souběžného poctivého a dlouhodobého užívání těchto dvou ochranných známek, pokud toto užívání nezasahuje nebo není schopné zasáhnout do základní funkce ochranné známky, jíž je zaručit spotřebitelům původ výrobků nebo služeb. Tato posledně uvedená podmínka je splněna, pokud lze výrobky, navzdory totožnosti ochranných známek, jasně identifikovat jako výrobky vyráběné odlišnými podniky. (viz body 80–81, 84, výrok 3)

Ministerstvo práce a sociálních věcí jako uživatel staršího označení uvedeného v § 7 odst. 1 písm. g) bylo tedy oprávněno požadovat prohlášení pozdější shodné či podobné ochranné známky za neplatnou.

V této souvislosti nelze přehlédnout skutečnost, že se žalobce domáhal u Městského soudu v Praze, pracoviště Slezská, aby soud uložil žalovanému Úřadu práce České republiky povinnost zdržet se používání označení obsahujícího prvek dvou prvků písmene „C“, pootočených proti sobě o 90 stupňů, tedy grafického prvku ochranné známky č. spisu/zápisu 356044/270998 Úřadu průmyslového vlastnictví, jehož část lze vnímat jako písmeno „P“, část jako písmeno „D“, ale také „O“ nebo „C“, či jiného označení s takto popsaným označením zaměnitelným. Nicméně z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. října 2012, č. j. 15 Cm 16/2012-131, vyplývá, že žalobce ještě před tím, než soud začal ve věci jednat, vzal žalobu zpět.

Pokud žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného ohledně dobré víry osoby zúčastněné a napadal smlouvu ohledně namítaného označení, podle níž toto logo vytvořil M. S., který dne 3. 12. 1991 uzavřel s Ministerstvem práce a sociálních věcí smlouvu o užití výtvarného

díla, jíž převedl na toto ministerstvo výhradní právo užívat vytvořený emblém jako znak úřadu práce, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalobci se nepodařilo nijak předloženou smlouvu zpochybnit. Je nesporné, že namítané logo bylo a je úřady práce široce užíváno a je všeobecně známým mezi širokou veřejností a celou společností pro zprostředkování zaměstnání, výběr pracovníků, poradenství pro pracovníky, veškeré služby spojené se s oblastí personalistiky, přednáškovou, školicí a vzdělávací činností, vzdělávání pracovníků, výchovné služby, vzdělávací informace, organizace a pořádání odborných kurzů, přednášek, seminářů, školení, resp. činnosti obdobného charakteru. Všeobecnou známost tohoto označení užívaného osobou zúčastněnou se nepodařilo žalobci nijak zpochybnit. Pokud žalobce dále namítal, že osoba zúčastněná nedoložila, že proběhl konkurz na vytvoření výtvarného díla, ač to tvrdila, není podle názoru soudu v inkriminované věci tento nedostatek podstatný, aby mohl mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce tvrdil, že napadená ochranná známka byla zaregistrována dobré víře, neboť toto logo vytvořil již v roce 1984 během svých studií designu na vysoké škole technické v Košicích, a že toto logo je chráněno autorským právem. Zpochybňoval, že autorem namítaného loga je pan M. S.. Nicméně Městský soud v Praze musel tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalobce sice předložil doklady ohledně informační brožury „Beh mieru“ z roku 1984, avšak logo uvedené v brožuře se od předmětného loga tvořícího namítané označení podstatně liší. Kromě toho ve vyjádření Ing. Z. K. o autentizaci díla se uvádí, že *„prvky zřejmě z plakátu autora již v roce 1984 stály základem pro vytvoření loga. Z uvedeného je zřejmé, že autor při podání přihlášky kombinované ochranné známky vycházel ze svého předchozího díla, kterým byl jednoznačně inspirován a jehož je autorem.“* Z uvedených důvodů musel soud přisvědčit závěru žalovaného, že osoba zúčastněná je oprávněným uživatelem všeobecně známé ochranné známky.

Ze správního spisu je zřejmé, že se žalobce domáhá u Městského soudu v Praze, pracoviště Slezská, ochrany svých autorských práv, nicméně jak soud dne 21. 7. 2017 ověřil tato věc vedená pod sp. zn. 31 C 10/2013 není dosud skončena, neboť spis je u znaleckého ústavu.

Napadená ochranná známka se skládá ze zmíněného loga a slovního prvku „CONSULTING“, který je však vyveden šedě nenápadně, kromě toho s ohledem na některé zapsané služby je popisný, tedy nedistinktivní. Logo je součástí ochranné známky, není výlučným prvkem, nicméně dominantním, a proto nelze, jak se žalobce domáhal, přiznat napadené ochranné známce velkou rozlišovací způsobilost.

Pokud žalobce tvrdil, že není splněna podmínka ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) zákona o ochranných známkách, aby užívání ochranné známky pro určité výrobky a služby ukazovalo na vztah mezi těmito výrobky a službami a majitelem starší ochranné známky, že dobré jméno a všeobecná známost namítaného označení není relevantní pro služby zapsané ve třídách 35 a 42 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Namítané označení je zcela shodné s dominantním grafickým prvkem napadené ochranné známky, vzhledem k dobrému jménu, s ohledem na skutečnost, že je toto namítané označení užíváno pro širokou oblast služeb, by mohlo užívání napadené ochranné známky vyvolat u relevantní veřejnosti dojem, že poskytování služeb s logem napadené ochranné známky, které jsou zapsány ve třídách 35, 41 a 42 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, nějakým způsobem souvisí s osobou

zúčastněnou, tedy Úřadem práce. Ani v tomto ohledu proto nebylo lze vytknout žalované v jeho úvahách porušení právních předpisů.

Městský soud v Praze v této souvislosti poukazuje na rozsudek SDEU ve věci C-301/07 PAGO International GmbH v. Tirolmilch registrierte Genossenschaft mbH, podle něhož

1. Článek 9 odst. 1 písm. c) nařízení č. 40/94 o ochranné známce Společenství se podle svého znění vztahuje na ochrannou známku Společenství pro výrobky nebo služby, které nejsou podobné těm, pro které je uvedena ochranná známka zapsána. Bez ohledu na jeho znění a s přihlédnutím k obecné systematice a cílům systému, jehož je uvedený čl. 9 odst. 1 písm. c) nařízení součástí, však ochrana ochranných známek Společenství, které mají dobré jméno, nemůže být nižší v případě užívání označení pro totožné nebo podobné výrobky nebo služby než v případě užívání označení pro výrobky nebo služby, které podobné nejsou. Musí být tudíž připuštěno, že se čl. 9 odst. 1 písm. c) nařízení vztahuje rovněž na ochrannou známku Společenství, která má dobré jméno, pro výrobky nebo služby, které jsou podobné výrobkům nebo službám, pro které je uvedena ochranná známka zapsána. (viz body 17–19)

2. Článek 9 odst. 1 písm. c) nařízení č. 40/94 o ochranné známce Společenství musí být vykládán v tom smyslu, že k získání ochrany stanovené tímto ustanovením musí ochrannou známku Společenství znát podstatná část veřejnosti dotčené výrobky nebo službami, na které se tato ochranná známka vztahuje, v podstatné části území Společenství a že s ohledem na okolnosti věci v původním řízení lze mít za to, že území dotčeného členského státu představuje podstatnou část území Společenství. (viz bod 30 a výrok)

Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.* (bod 68).

Podle Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. července 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

**Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková**